І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXII. Ч. 12. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СУБОТА, 18-го СІЧНЯ 1975 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK SATURDAY, JANUARY 18, 1975 No. 12. VOL. LXXXII.

ІНЖ. РОМАН КЛОДНИЦЬКИЙ ЗГИНУВ В ЛЕТУНСЬКІЙ КАТАСТРОФІ

Міннеаполіс, Мінн. — Попереднього четверга, 9-го січня, над містом Віттієр в Каліфорнії згинув трагічно в летунській катастрофі під час службової поїздки св. п. інж. Роман Клодницький, дослідчий інженер фірми Контрол Дейта Корпорейшен, активний член Т-ва Українських Інженерів Америки, Спілки Професійних Інженерів Міннесоти, член ООЧСУ, ТУСМ, Українського Народного Союзу та багатьох інших українських і американських організацій і установ. Похорон відбувся в Міннеаполісі 15-го січня, після відправи Св. Літургії в місцевій українській католицькій церкві св. Константина. Осиротив дружину Тамару, маму Ірину, брата Івана, сестер Анну, Юлію і Марію з родинами та ближчу і дальшу родину в Америці, Канаді та Україні, як і численних друзів та приятелів.

Відбулися похорони ред. П. Сагайдачного

Ню Йорк. — В четвер 16 січня відбулися тут похорони св. п. редактора Петра Сагайдачного, який ненадійно помер 13 січня. Тлінні останки Покійного покладено на вічний спочинок на місцевому цвинтарі Вудлавн після похоронних обрядів у похоронному закладі Яреми і Служби Божої в церкві св. Юра. Попереднього дня, в середу 15 січня, була відслужена панахида за спокій душі Покійного. Після панахиди, яку відправив о. Л. Лавринюк у сослуженні о. монс. Г. Дж. Ленагена, біля гробу прощали Покійного представники громадських організацій і військових формацій. Ред. Іван Кедрин прощав від імени Спілки Українських Журналістів Америки, членом-основником якої був св. п. П. Сагайдачний. Від кол. вояків Легіону Українських Січових Стрільців прощальне слово сказав д-р С. Ріпецький, від кол. співробітник львівського видавництва „Українська преса" промовляв ред. В. Качмар, монс. Лоренс Кагіл прощав Покійного від місцевої римо-католицької парафії Пречистої Діви з Люрду, д-р І. Козак від українських воєнних ветеранів і кол. в'язнів Берези Картузької, о. В. Базилевський — від українців міста Харкова, а Е. Манацький — від родинної Бережанщини.

Св. п. Петро Сагайдачний

Похоронні обряди почалися ранком в четвер 16 січня у похоронному заведенні Яреми, звідки тлінні останки Покійного перевезено до церкви св. Юра. Заупокійну Службу Божу відправили о. шамб. М. Харина та парох о. д-р В. Гавліч у сослуженні отців римо-католицького обряду монс. Дж. Руво, віцеканцлера архиєпископської канцелярії Ню Йорку, о. Дж. Бурка, о. Дж. Мігена та о. Й. Бемонта. Надгробне слово в церкві сказав о. шамб. М. Харина. Похорону на цвинтарі довершив о. Лаврентій Лавринюк у сослуженні отців Дж. Рувo, Дж. Бурка, А. Топліського, а прощальне слово від Українського Конгресового Комітету Америки, в головній канцелярії якого св. п. Петро Сагайдачний працював упродовж останніх 20 років, сказав екзекутивний директор УККА мгр Іван Базарко. У похоронах взяли участь — перший директор канцелярії УККА Юліян Ревай, представник Усусусів маестро Йосип Гірняк, представник видавництва „Українська преса" дир. Я. Пастушенко, представники Екзекутиви УККА — Йосип Лисогір і пані Уляна Дячук, а також працівники головної канцелярії УККА д-р Володимир Душник та пані Марія Жук.

Після похоронів родина св. п. ред. Петра Сагайдачного влаштувала за українським звичаєм поминки. Того самого дня, 16 січня, поминальне Богослуження за спокій душі св. п. П. Сагайдачного відправив зальцбурзький архиєпископ владика А. Рограхер, який на вістку про смерть ред. Сагайдачного телефонічно висловив співчуття його дружині та дітям.

Організацією похоронів займалася головна канцелярія УККА, зокрема екзекутивний директор мгр І. Базарко.

Причиною пожежі на „Верховині" був підпал — інформує „Народна Воля"

Скрентон, Па. — Поліція в Глен Спей, Н. Й., устійнила, що причиною пожежі на оселі Українського Робітничого Союзу „Верховина", жертвою якої впав головний будинок „Карпати", був підпал — інформує місцевий тижневик „Народна Воля" з 16-го січня. Про цю пожежу в Народній Волі" м. і. подано:

Горить, „Верховина", українська оселя! Такі слова лунали цілий вечір в неділю, 12 січня ц. р., в телефонічній станції в Глен Спей, Н. Й., яка пересилала вістку по всій Америці. Того дня в годині 6:30 ввечорі вибухнув вогонь в будинку „Карпати" і тривав до другого дня, аж пожежники з Глен Спей і околиці, під проводом Й. Ляховича, загасили вогонь.

Причиною вибуху вогню, як устійнила місцева поліція, був підпал. УРСоюз поніс величезну втрату матеріяльну, а українська громада в Америці втратила прекрасний старовинний будинок з різними різьбами, де відбувалися малярські і гуцульські мистецькі виставки, де відбувалися, в долішніх залях, наради, сходини, а, як ще не було УКЦеркви, то там відбувалися відправи Богослужень.

Будинок „Карпати", з 30-ма кімнатами, згорів до тла. Лишились тільки на погарищі два комини...

СІЧНЕВІ РОКОВИНИ ОЛБАНСЬКОЇ ОКРУГИ

Трой, Н.Й. — Заходом Окружного Комітету Відділів УККА: Амстердам, Вотервліт, Коговс і Трой — відбудуться силами українських молодечих організацій: Студентської Громади, Пласту й СУМА, та Українського Окружного жіночого хору під керівництвом мгри Анни Базар, у неділю 2 лютого, в 3 год. по пол. у залі Українського Горожанського Клюбу у Вотервліті академія з приводу Січневих Роковин.

ПРЕЗ. ФОРД ЗАКЛИКАЄ ДО ПІДТРИМКИ ЙОГО ЕКОНОМІЧНОЇ ПРОГРАМИ

Вашингтон. — У четвер, 16 січня, тобто тільки один день після виголошення ним Послання про Стан Унії, , президент Джералд Форд відбув зустрічі із лідерами Конгресу, губернаторами, посадниками та федеральними урядовцями, під час яких закликав до підтримки і якнайшвидшого схвалення економічної програми Білого Дому. Під час цих зустрічей, президент Форд і його чільні економічні дорадники пояснювали подробиці цього економічного пляну, який має на меті поборювати економічну рецесію, інфляцію та розв'язати енерґетичну проблему. „Ми в клопотах", сказав Президент 175-ом посадникам і губернаторам, закликаючи їх вплинути на членів Конгресу, щоб схвалили економічну програму Білого Дому. Він заявив, що хотів би, щоб законодавці схвалили цю програму в цілості, але додав, „може надіюся забагато".

Здогади президента Форда правдоподібно здійсняться, бо зразу після зустрічі з його дорадниками демократичні конґресові лідери повідомили, що плянують внести ряд змін в його програму. Вони, наприклад, заявили, що напевно до 1-го квітня схвалять його пропозицію звернути особистим платникам податку 12 більйонів долярів з федеральних податків, які були зібрані в 1974-му році, але плянують впровадити зміни, які запевнили б, що „ці звороти стосуватимуться передусім осіб із малими або середніми прибутками. Більшість демократичних лідерів також виступили проти пляну Президента встановити вищі мита на імпортовану нафтову ропу та вищі податки на американські нафтові продукти і природний газ, заявляючи, що такі заходи будуть „інфляційні". Демократичний сенатор Роберт Бирд із Західньої Вірджінії сказав, що краще було б встановити раціонування бензини. Інші демократичні законодавці критикували Президента за його заклик до Конґресу не схвалювати жадних нових програм, крім енерґетичних, які вимагали б від Уряду великих видатків. Демократи твердять, що такі програми, як крайове здоровельне забезпечення, мусять бути схвалені з огляду на зріст безробіття. Натомість президент Форд відкинув критику демократів, заявляючи, що раціонування бензини не розв'яже енерґетичної проблеми, бо брак пального може потривати навіть 5 років і не можна так довго раціонувати бензину, а також сказав, що Уряд мусить зменшити свої видатки, щоб запобігти погіршенню інфляції.

Загальний національний прибуток зменшився на 9.1%

Вашингтон. — Департамент торгівлі у четвер, 16 січня, оприлюднив свій звіт, в якому повідомив, що протягом останнього кварталу 1974-го року загальний національний прибуток зменшився на 9.1 відсотка, що являє собою найбільше зменшення протягом 3-місячного періоду за останніх 16 років. Речники цього департаменту твердять, що ця статистика вказує, що в країні тепер існує найсерйозніша рецесія від закінчення Другої світової війни. За цілий 1974-ий рік зменшення в загальному національному прибутку, що є сумою всієї продукції і послуг, було найбільше від 1946-го року. Асистент секретаря торгівлі Джеймс Пейт сказав, що іншими вказівками поширення економічної рецесії є зріст безробітности, зменшення в індустріяльній продукції та закриття багатьох фабрик. Речники Уряду заявили, що президент Форд вже раніше знав подробиці звіту Департаменту торгівлі і тому рішив головну увагу звернути на поборювання економічної рецесії, замість продовжувати наголошувати потребу боротьби з інфляцією.

В грудні обнизилися гуртові ціни

Вашингтон. — Департамент праці оприлюднив місячний звіт, в якому повідомив, що в грудні гуртові ціни обнизилися на п'ять десятих одного відсотка. Це перше загальне обниження в гуртових цінах від жовтня 1973-го року і вказує, що інфляція дещо сповільнилася. Економісти твердять, що це найбільш відрадний звіт Департаменту праці щодо інфляції за останніх два роки. Вони особливо вказують на факт, що гуртові ціни на індустріяльні продукти протягом грудня залишилися на тому самому рівні, тоді коли від жовтня 1972-го року безперервна зростали. Речники Департаменту праці заявили що гуртові ціни правдоподібно впадуть також і протягом січня

Але в той самий час, коли сповільнилася інфляція, дуже поширилася економічна рецесія. Федеральна Рада Резерв повідомила, що в грудні індустріяльна продукція зменшилася на 2,8 відсотка, що є найбільшим одномісячним зменшенням в продукції від серпня 1959-го року, коли по цілій країні існував страйк сталеварів. Рада Резерв також повідомила, що протягом грудня дуже збільшилося число безробітних в різних ділянках економіки.

Виставка музичної графіки Христини Петровської

Ню Йорк, (УІА). — 12 січня тут в Українському Інституті Америки відкрилася виставка графічних творів відомої нашої канадської піяністки Христини Петровської. Її графічні рисунки, створені на тлі музичних композицій П'єра Булеза, є новиною в сучасному американському местецтві. Приявні на виставці мистці були однозгідні, що Петровська не тільки визначна піяністка, але й мисткиня, яка вміє творити на високому мистецькому рівні.

На відкритті виставки, крім українських гостей, була низка визначних представників американського, канадського і французького культурного світу, між ними культурний аташе канадського консуляту в Ню Йорку Роберт Гравер, пан і пані В. Вісон з мистецького і культурного відділу французької амбасади та інші.

В середу, 12 лютого, в ню-йоркському Алисс Таллі Голо в Лінколн Сентері відбудеться окремий концерт Христини Петровської, в програму якого увійдуть твори Дебюссі, Булеза, Бреґента і київського композитора Валентина Сильвестрова, якого американська музична критика уважає одним з передових модерних композиторів.

МОСКВА ОБВИНУВАЧУЄ ЗСА ЗА УНЕВАЖНЕННЯ ТОРГОВЕЛЬНОГО ДОГОВОРУ

Москва. — Совєтське пресове агентство ТАСС опублікувало з датою 16 січня повідомлення, стверджуючи, що Совєтський Союз не несе вини за унеавжнення торговельного договору з 1972 року, а вину несуть всі ці американські політики, які намагаються втручуватися у внутрішні справи СССР. У повідомленні ТАСС є згадка про „горезвісного" сенатора Генрі Джексона, який, мовляв, „думає, що будь-хто захоче дозволити їм (тобто американцям) вказувати Совєтському Союзові „правильний спосіб життя". Справу вимоги вільної, чи збільшеної еміґрації з СССР ТАСС оцінює як втручання у внутрішні справи СССР, заявляючи, що „совєтський народ, проте, ніколи не погодиться на те, щоб питання свого права рішати про свої внутрішні справи робити предметом торгу". В оцінці ТАСС, така американська вимога була б однозначна з совєтською вимогою до ЗСА, щоб за основу нормалізації взаємин між ЗСА і СССР поставити „скасування приватної власности на засоби продукції" в ЗСА.

Заперечивши твердження, мовляв, СССР особливо заінтересований у торговельних взаєминах з ЗСА і іншими західніми державами, ТАСС разом з цим поновно підкреслив готовість совєтського уряду поновити заходи щодо торгівлі з ЗСА, але при передумові, що ця торгівля буде „взаємовигідна". У повідомленні ТАСС підкреслюється, що „ніякої зміни не заіснувало у совєтській політиці детанту, схвалену на XXIУ з'їзді КПСС. „Щодо торгівлі, то це не є односторонній процес", — заявив ТАСС. „Ми хочемо і є готові торгувати зі Заходом, але — і це конечно треба підкреслити — тільки на базі повної рівности і взаємної вигоди".

Добринін іде до Москви на консультацію

Вашингтон. — Совєтська амбасада в ЗСА підтвердила попередні повідомлення американських чинників, що совєтський амбасадор Анатолій Добринін виїде наступного тижня до Москви, де відбудеться ширше обговорення зовнішньополітичних проблем, а в першій мірі американсько - совєтських взаємин у зв'язку з унеавжненням торговельного договору між ЗСА і СССР з 1972 року. А. Добринін є, як відомо, членом ЦК КПСС і тому передбачають, що обговорення зовнішньої політики СССР відбуватиметься на пленумі ЦК.

Кіссінджер і Аллон розпочали розмови у Вашинґтоні

Вашингтон. — Державний секретар Генрі Кіссінджер і міністер закордонних справ Ізраїлю Їгал Аллон розпочали тут розмови, метою яких є зрушити з мертвої точки єгипетсько-ізраїльські переговори про замирення. Після півторагодинної вступної розмови Кіссінджер заявив пресовим кореспондентам, що розглянуто в подробиці теперішню ситуацію на Близькому Сході, але не роблено спроби виносити якісь заключні рішення в тій справі. Кіссінджер при тому повідомив, що Їгал Аллон зустрінеться 17-го січня ц.р. з президентом Фордом, а опісля відбудеться друга розмова з ним і віцепрезидентом Нелсоном Рокефеллером. Рішення Аллона залишитися на кілька днів у Вашинґтоні для дальших переговорів вказує, що Кіссінджер запропонував новий плян, який вимагає докладнішого обговорення. Преса відмічує, що ізраїльський уряд готовий піти на певні концесії і вивести свої війська на дальших 30 миль на Синайському півострові, але вимагає від Єгипту політичної піддержки в заміну за відпущену територію.

Ситуація на Близькому Сході „серйозна", заявив през. Форд

Вашингтон. — Тут відбулися наради ізраїльського міністра зовнішніх справ Їгаля Аллона з державним секретарем Кіссінджером і президентом Фордом для узгіднення політики на Близькому Сході. Інформуючи про конференцію Аллона з президентом Фордом, речник Білого Дому заявив, що Президент звернув увагу ізраїльського уряду на „серйозність ситуації" на Близькому Сході і що коли не дійде до полагодження спору шляхом переговорів, збройний конфлікт з усіми наслідками неминучий. Ніяких подробиць про новий ізраїльський плян щодо територіяльного погодження з Єгиптом не подано.

Як відомо, поданий раніше ізраїльським урядом плян звільнення деякої частини Синайського півострова Єгипет відкинув. Одночасно єгипетський президент Садат поставив до Ізраїля ультимативне домагання вивести до трьох місяців свої війська з Синайського півострова, Голянських висот і з території на захід від річки Йордан. Президент Садат заявив, що в інакшому випадку Єгипет не погодиться на продовження мандату поліційних частин ОН у демаркаційній зоні.

Король Савдівської Арабії відвідує сусідні країни, закликає до єдности

Дамаску, Сирія. — Король Савдівської Арабії Файзал перебуває під теперішню пору з офіційною візитою в Сирії, де його з великими почестями вітав президент Гафез аль Асад, члени його уряду та тисячні маси народу. Король Файзал наміряється відвідати ще Йорданію і Єгипет. Метою його поїздки, як інформує преса, є не тільки запевнити воюючі з Ізраїлем арабські країни про фінансову піддержку Савдівської Арабії в їхній боротьбі, але також закликати їх до єдности і об'єднаної дії у цій, як він висловився, „визвольній боротьбі арабів і встановлення на окупованій землі палестинської держави". Останньою зупинкою короля Файзала буде Єгипет, де він в неділю, 19 січня ц. р. зустрінеться з президентом Анваром Садатом в місті Асвані. Арабські дипломатичні джерела інформують, що Файзал правдоподібно зустрінеться теж з провідником Палестинської Визвольної Організації Арафатом, який жалується, що його організація не має достатніх фондів на ведення політичної роботи військових акцій. Відвідинам Файзала, як і попереднім відвідинам в Єгипті Іранського Шаха Палегві, преса приділяє велику увагу.

Знову говорять про хворобу Брежнєва

Москва. — „Ню Йорк Таймс" з 17 січня інформує, що австралійський прем'єр-міністер Гоґ Увітлам закінчив свої офіційні відвідини СССР, але не мав побачення з генеральним секретарем ЦК КПСС Брежнєвим. В останній день свого перебування в Москві він мав 90-хвилинну розмову з М. Подгорним, а формально рахувався гостем совєтського прем'єра А. Косиґіна. Досі завжди так було, що у випадку таких високих відвідин Брежнєв мав коротшу чи довшу зустріч з відвідувачем і, звичайно, ця зустріч була голосно реклямована у совєтській пресі. Загально переважало переконання, що Л. Брежнєв використає нагоду перебування в СССР австралійського прем'єр - міністра і своєю зустріччю з ним розвіє всі здогади на тему свого здоров'я. Тепер, коли цього не сталося, знову заговорено про хворобу Брежнєва.

В Німеччині підготовляють процес вбивства польських професорів у Львові

Париж. — Місцевий польський місячник „Культура" інформує, що судова прокуратура в Гамбурґу, Німеччина повідомила Владислава Железького, який веде перед німецьким судом справу вбивства польських професорів у Львові в 1941 р., що розслідн в справі смерти професорів Вищої школи закордонної торгівлі — д-ра Станислава Родзевича і д-ра Генрика Куровича, як також професора львівської політехніки і кол. польського прем'єра Бартеля — ведуться проти підозрілих у здійсненні цього злочину В. Розенбаума і Альфреда Кіка. Рівночасно прокуратура в Дортмунді повідомила листовно представника обвинувачення д-ра Роберта Кемпнера, що дослідження за вбивство професорів, в тому числі Боя-Железького — відомого польського літератора, весттиме гамбурґська прокуратура, однак підозрілий в цій справі комісар гестапо у Львові Гайнс Крігер не може бути втягнений в засяг досліджень, бо його, мовляв, обвинувачено і засуджено на доживоття в справі вбивства жидів, а це у Німецькій Федеративній Республіці найвищий вимір кари.

„Культура" від себе додає, не погоджуючись з виводами прокуратури в Дортмунді, що „йдеться передовсім про повне висвітлення вбивства, чого не вдасться досягнути, якщо не втягнути Крігера до судових розслідженъ".

Крігер в 1942 р. мав висловитись про злочин перед пані Ланскоронською і тому не можна буде виявити всієї правди без його участи у процесі. Адвокат Кемпнер вніс протест до прокуратури Апеляційного суду, домагаючись відхилення цієї постанови щодо Крігера.

Попалося також „Радянській Україні"

Київ. — Центральний Комітет Компартії України обговорив питання „про роботу газети „Радянська Україна" і виніс переважно засуджуючу постанову, вказуючи на браки й недотягнення у роботі цієї газети, яка є органом Верховної Ради і Ради Міністрів Української ССР. У винесеній ЦК Компартією України постанові говориться, що „Враховуючи зрослі завдання, які випливають з рішень XXIV з'їзду КПРС та наступних постанов ЦК, положень, висунутих у доповідях і виступах Генерального секретаря ЦК КПРС товариша Л. І. Брежнєва, документів травневого і вересневого (1974 р.) Пленумів ЦК Компартії України — рівень ведення газети залишається недостатнім. З поля зору редакції — пише про себе „Радянська Україна" з 10-го січня ц. р. — випадає ряд корінних питань розвитку народного господарства республіки. Не знаходить систематичного висвітлення боротьба трудових колективів за підвищення ефектовності промислового виробництва, поліпшення якости, надійности, асортименту, зменшення матеріяломісткости виробів, прискорення введення в дію і освоєння проєктних потужностей. Відсутня послідовність у розробці провідних проблем у розвитку сільського господарства". Переходячи до ідеологічно-політичних та моральних питань, ЦК Компартії України вважає, що „багатьом теоретичним і пропаґандистським статтям бракує глибокого вивчення і узагальнення суспільних процесів, а також дохідливости і доказовости викладу, публіцистичности, тісного зв'язку з практикою. У друкованих матеріялах не зайняв належного місця образ нашого сучасника. Слабо пропаґується високі моральні якості трудівників, не ведеться цілеспрямована і наполеглива боротьба з антиподами комуністичної моралі — пияцтвом, хуліганством та іншими проявами. Редакційна колеґія і особисто редактор Рябоклях слабо спрямовують діяльність колективу на дальше піднесення ідейно-тематичного та літературного рівня газети".

На кінець, як це звичайно водиться у совєтській системі, Центральний Комітет Компартії дає директиви, що і як треба робити, щоб поправити ситуацію. Справді „ще ся той не вродив, щоби компартійкому ЦеКа догодив!.."

КОРОЛЬ ФАЙЗАЛЬ ВІДВІДАВ СИРІЮ

Дамаск. — Сюди прибув з офіційною візитою савдіарабський король Файзаль, який перевів ряд розмов з президентом Сирії Гафезом аль-Асадом. В час відвідування району Голянських висот король Файзаль заявив, що „араби відзискають всі свої права і ми надіємося на перемогу над ворогом".

Успіх Любослава Гуцалюка

Вашингтон. — Національне Товариство літератури і мистецтв у Вашингтоні прийнято нашого мистця Любослава Гуцалюка в свої члени. Це Товариство має за завдання репрезентувати літературу і мистецтво та ширити відчуття їх ваги в американському суспільстві. Директорами Товариства є найвизначніші постаті американського культурного життя — театру, літератури, малярства й музики, як, наприклад, Агнес де Міль, Андрю Васт, Джеймс Міченер Р. Бакмінстер Фууер, Річард Роджерс, Стівенс і Волтер Керр та інші. Мистецькі виставки, які Гуцалюк часто влаштовує, користаються заслуженими успіхами. В минулому році мистець мав свої більші виставки у Вашинґтоні, Детройті, Оттаві і в Глен Спей, Н. Й. де він має свою літню резиденцію.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Тепер зле, але буде ліпше

Тепер стан американської Унії не є добрий, але ми всі разом — Білий Дім, Конґрес і нарід можуть подбати, щоб уже в недалекому майбутньому було ліпше. Так коротко можна б схарактеризувати Послання президента Джералда Форда про Стан Унії, яке він виголосив в середу, 15-го січня, на спільній сесії обох Палат Конґресу. Вказуючи на всезростаюче безробіття, на поширення економічної рецесії та на інфляцію, Президент сказав, що „Стан Унії не є добрий". Але він також згадав про інший критичний момент в історії Америки, а саме, про 1942-ий рік, коли президент Френклин Д. Рузвелт твердив, що країна мусітиме продукувати 60,000 військових літаків річно, а тільки один рік пізніше американські фабрики, не то що виконали доручене їм завдання, а значно перевищили його, продукуючи 125,000 літаків. Коментуючи цей факт, президент Форд сказав: „Вони доконали цього тоді. Ми можемо доконати це тепер".

Цим президент Форд виявив своє переконання, що американський народ, який в минулому завжди зумів розв'язати свої проблеми, зможе це зробити і тепер. І справді, американці виявляються найбільш ефективними тоді, коли „притиснені до муру". Це доказали вони під час Війни за незалежність, коли порівняльно мала кількість патріотів перемогла велику Британську імперію; доказали це під час війни 1812-го року, коли британські війська були навіть зайняли і спалили столицю країни; вийшли переможно із Громадянської війни, яка загрожувала самому існуванню держави. Навіть страшна економічна депресія 1930-их років не змогла подолати Америки. Пригадаймо факт, що ЗСА, які в 1941-му році зовсім не були приготовані до війни, в порівняльно короткому часі не тільки зуміли розбудувати власну військову машину, а постачали зброю та іншу мілітарну допомогу для всіх своїх союзників, включно із Совєтським Союзом. Президент Форд мав слушність, коли виявив переконання, що Америка зможе розв'язати і сучасні свої економічні проблеми.

Але для цього потрібно співпраці — співпраці між Білим Домом і Конґресом та співпраці всього американського народу. Економічна ситуація настільки серйозна, що вимагає взаємних компромісів — від Білого Дому і від законодавців — а від населення вимагає пожертви. Свою вимову мають заключні слова Президента із його Послання: „Ми маємо спроможність. Ми маємо потрібне знання. Разом із американським народом зможемо здійснити ці задуми. Із зближенням нашого 200-річчя, ми зобов'язані перед собою та перед майбутністю відбудувати нашу політичну та економічну силу. Хай Америка знову, і на майбутні сторіччя, стане тим, чим вона так довго була: твердинею і маяком свободи для цілого світу".

„Відпруження" для шпигунів

В останніх днях із Західньої Німеччини наспіла вістка, що там поліція розкрила закроєну на більшу скалю шпигунську аферу, заарештувавши дев'ять осіб, які збирали таємні інформації про західню техніку електронічних машин та їх систему опрацьовування інформацій головно у великій американській корпорації „Інтернешенел Бизнес Машін", відомій під скороченою назвою аЙБіеМ (IБМ) та передавали ці дані „східньоевропейській" розвідці. З інших джерел повідомлено, що цією „західньоевропейською" розвідкою був ніхто інший, як совєтський „Комітет Государственной Безопасності", горезвісне КҐБ.

Це тільки один відомий із напевно безлічі невідомих фактів зловживання совєтськими верховодами політикою „відпруження" власне для полегшення їхньої шпигунсько - підривної активности в усіх країнах вільного світу. Їм бо не так важливе те, що вони дістануть, як те, що вони вкрадуть. Для ілюстрації цього шпигунського відпруження ми могли б навести один факт з власного досвіду. До редакції свого часу зголосився один відвідувач зі Львова, воєнний інвалід і хворий на невилікувальну недугу. Витяг з портфелю карточку із виписаною на ній назвою медикаменту та одної американської лябораторії, в якій цей медикамент, який мав би бути ліком на його недугу, тепер випробовують. Скориставши із знайомства одного з наших лікарів, який живе в місцевості названої лябораторії, перевірено справу і виявилося, що медикамент справді переходить випробування, але він відомий тільки під кодом і є абсолютною таємницею. Яким чудом його знали, включно з його назвою та з лябораторією, в якій він переходить випробування, у Львові?

Це може бути тільки дрібний випадок, але він може послужити промовистим прикладом того, що справді діється за лаштунками теперішньої політики детанту.

І. Вовчук

В ШТУРМІ ВИРІШАЛЬНОГО РОКУ

II

Зустрічні пляни і організоване згори соціялістичне змагання не лише спосіб для посилення праці і визиску в штурмі завдань п'ятирічки, а й засіб нищення особистости і людської гідности в формуванні совєтської людини — гомо сапієнс. Притаманним для неї є почуття покори і признання вольового, що вирішується вгорі. Для людини функції, що є ідеалом колективістичного виховання, важкою є свобода власного вибору, вирішення без чиєсь команди. Безініціятивність з наївною здібністю вірити в брехню, закриваючи очі на все, що викриває її, сприймати аморальність для високої мети — це складники вдачі совєтської людини з уніфікованим національним духом, яку намагаються формувати жерці большевизму, проголосивши міт про „створення нової історичної спільноти — совєтського народу".

Колективізм з його збірною відповідальністю за кожного є важливим засобом у формуванні послуху і покори, в перековці людей. А. Солженіцин дає блискучу аналізу перековки людей за принципами колективізму з його збірною відповідальністю в бригадах ГУЛаґу. Автор зазначає, що часто вживаний в імперській системі термін колективна відповідальність не новий. „Раніше — кругова порука, так і тхне стайнею" (там за кріпацтва часто батожили — І.В.) А тепер — колективна в і д повідальність, тільки нинішня збірна відповідальність куди гірша: „О, без бригади ще пережити табір можна! Без бригади ти особистість, ти сам вибираєш лінію поведінки. Без бригади ти можеш хоч умерти гордо, в бригаді і вмерти тобі дадуть тільки підло, лише на животі. Від начальника, від десятника, від наглядача, від охоронця, — від усіх ти можеш сховатись, щоб хвилинку відпочити, там потягти слабіше, там підняти легше. Але від провідних віжок — від товаришів бригади ні заховку, ні спасіння, ні пощади тобі немає (Архіпелаг ГУЛаг, т. III-IV, ст. 116).

Нормальна людська природа не відповідає уяві жерців большевизму з ЦК. Її треба „перековувати", формуючи нову людину. І будова соціялізму невід'ємна від перековки людей. Перековка людей націй, включених в імперський комплекс СССР, формування інтернаціональної свідомости замість національної триває від самого початку створення т. зв. союзу національних республік. Засадою в перековці стала Ленінова клясова формула — „Інтереси (не по-хлопському сприйняті) національної гордости великоросів, — повчав В. Ленін, — збігаються з соціялістичними інтересами російських (і всіх інших) пролетарів" (Комуніст України, ч. 11, 1974 — „Радянська загальнонаціональна гордість").

*

В ленінській формулі говориться про збіг національних інтересів великоросів зі соціялістичними тільки у російських пролетарів. А щоб не відстрашувати від будови соціялізму робітників інших націй, про них згадано в дужках, для так годиться. Великодержавна формула В. Леніна стала підвалиною політики большевицького єдинодержавства, яку прикривається словами про інтернаціоналізм. За владування Сталіна інтернаціональний гимн замінено на „отєчественний", в якому „Союз неподільний республік вільних з'єднала навіки велика Русь". Російський народ став „першим серед рівних", „старшим братом", „керівною силою" СССР.

За брежнєвського владування, як підкреслено 24-им з'їздом КПСС, „його революційна енергія, самовідда괐ність, працьовитість, глибокий інтернаціоналізм справедливо знайшли глибоку пошану усіх народів соціялістичного „Отечества". За оті прикмети обраний народ став іменуватись „великим", а навколо його „великости" догматичні жерці великодержавства намагаються творити совєтський народ. Одночасно з підготовчими заходами до штурму брежнєвської п'ятирічки, на який „Партія веде", преса у великодержавному царстві большевицькому заговорила про „загальнонаціональну гордість" мітичного совєтського народу.

„Тепер, через півстоліття після створення СССР, ми можемо цілком певно говорити про більш ширше розуміння, про більш патріотичне почуття всього нашого народу — про загальнонаціональну гордість совєтської людини", — твердить В. Степанов, член редакційної колеґії „Камуніст" в статті „Загальнонаціональна гордість" („Правда", 12 грудня м. р.). Виступ пропаґандивного партійного вельможі не єдиний. В „Комуністі України", ч. 11, 1974 р., вміщено довгу статтю М. О. Костикова, О. С. Лебедєва про „Радянську загальнонаціональну гордість". На цю тему виступив і В. Щербицький, московський намісник на Україні, в статті „Міжнародне значення досвіду національних відносин в СССР" в офіціозі ЦК КПСС „Комуніст" ч. 17 за листопад. Його статтю одночасно вміщено в журналі „Проблеми миру і соціялізму" ч. 11, і в 12-му числі „Комуніст України" за 1974 р.

Не є припадком, що в партійних офіційних виданнях, як і в усій пресі, одночасно зі штурмом завдань завершального року п'ятирічки, національній гордості і патріотизмові — цим найбільшим реальностям світу, протиставиться мітичну загальнонаціональну г о р дість абстрактного совєтського народу. Видно утвердження міту про єдиний „совєтський народ", що його видумали жерці московського великодержавства в політичній л я б о р а торії Кремля, натрапляє на неабиякі труднощі і спротив. Національна проблема видно дуже дошкуляє уніфікаційній політиці.

Лев Яцкевич

ХАРЧОВИЙ ГОЛОД

Живемо в бурхливих часах, повних драматичних змін майже в кожній ділянці нашого життя. На рожевім небосхилі неба зарисовуються щораз чіткіше тіні 4-ох апокаліптичних вершників: харчового голоду, енерґетичного голоду, інфляції та рецесії, що стрясають основами нашого щоденного життя та сповнюють серця турботою про найближче майбутнє. Найбільш тривожною тінню являється проте мариво харчового голоду, що кладе нещадні покоси в західній Африці, Латинській Америці та Індії.

Харчовий голод, це найбільший ворог людини споконвіку, з яким людина зводила завзяту боротьбу впродовж своєї писаної і неписаної історії.

Біблія, це хроніка безперервних етапів голоду, харчові приписи в Атенах в часі троянської війни були такі малі, що гостюючі кораблі мусіли ділитися з мешканцями міста своїми харчами, в стародавнім Римі спроваджували щороку зерно з Африки та розподіляли його безкоштовно між римським плебсом, щоб запобігти голодовим катастрофам. В Середньовічній Европі майже кожна ґенерація переживала етап великого голоду.

Щойно по Другій світовій війні, здавалося, що людина виграла війну з голодом. небувалі жнива в цілому світі створили поважну харчову надвишку, що поруч вирощення „ч а родійного зерна" в рамках т. зв. „зеленої революції" віщували кінець харчовому голодові. Але, незабаром виявилося, що ця надія була передчасна, бо в останніх двох роках голод і відчай почали справжнє спустошення серед найбідніших шарів населення світу. Через погані урожаї світові резерви зерна зменшилися на 70 відс. У висліді поганих зборів ЗСА були змушені обмежити наполовину харчовий експорт.

Згідно з с т а т и стикою Об'єднаних Націй, щонайменше півбільйона людей у світі загрожені голодом, а кожного дня вмирають з голоду приблизно 10,000 людей. Дуже важко окреслити, скільки кальорій потребує нормальна людина для свого прожитку, бо докладна цифра залежить від багатьох чинників, а саме: статі та ваги людини, роду виконуваної праці, клімату та загальних життьових обставин. В північних індустріяльних країнах, чоловік вагою 150 фунтів потребує 3,000 кальорій, жінка вагою 120 фунтів та 6-літній хлопчик — 2,000 кальорій.

Організм людини в своїй основі — це біологічна піч, що працює на харчовім пальнім, яке по переході через хемічну лябораторію шлунка перетворюється в пливке вугілля, що в сполуці з киснем, що його вдихуємо легенями, спалюється в наших клітинах на двоокис вуглецю. При цьому процесі спалення витворюється теплова енерґія, яку міряємо кальоріями і яка становить погін нашого біологічного рушія.

Голодна людина спалює спочатку свої товщеві припаси, а пізніше м'язи та тканину. Брак вуглеводнів впливає на хемію нашого мозку і його дію. У висліді довготривалого голоду, людина втрачає на вазі, а організм на відпорність та здібності самооборони. Людина вмирає, коли зужиє приблизно 50 відс. свого тіла.

Голодна людина не має нічого до втрачення, і тому сьогодні щоденним явищем стали голодові револьти в Банґлядеші та Африці. Виглядає, що кошмар Томи Мальтуса, англійського економіста, що 200 років тому передрікав, що земля при теперішнім рості населення не зможе себе прогодувати, стає дійсністю. Нема сумніву, що одна з причин харчової нестачі — це надмірний приріст населення, яке збільшується в пропорції 200,000 людей денно, або 75 мільйонів річно. При такім феноменально скорім рості населення нашої плянети, що нараховує сьогодні 3.9 більйона, подвоїться приблизно через 35 років.

Першим глобальним зусиллям конфронтації тієї важливої проблеми в світовім маштабі слід вважати відбуту недавно в Римі, в розкішній палаті Паляццо деї Конґресі" 12-денну Міжнародну Харчову Конференцію, спонзоровану Об'єднаними Націями.

На жаль, ця конференція, так як і відбута минулого року Конференція Світових Ресурсів в Букарешті, виявила ще раз, що людство не здібне знайти спільної мови навіть в розв'язці важливої проблеми, як світова харчова криза. Більшість представників приблизно 130 країн використовували форум Міжнародної Харчової Конференції на оборону своїх політичних ідей, або до оскаржування своїх політичних ворогів у спричи-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Голоси читачів

ПРИКЛАД РЕЛІГІЙНОЇ ОБНОВИ

Цілком певно, що кожний, хто прочитав у „Свободі" за 9 січня 1975 р. цікаву статтю д-ра М. Стефанова п. з. „Українська земля — колиска хасидизму" (а якщо не прочитав, нехай віднайде десь закинене число газети і обов'язково прочитає!), призадумався над питанням: а як у нас справа з релігійним відродженням? Тим більше, що сам автор спонукує до такої застанови, пишучи: „На нашу думку, цей дуже радикальний спосіб рятування заблуканих синів і дочок Ізраїля наскрізь похвальний і гідний наслідування для інших національностей, але зміненими методами".

Справді бо, чи не час і в нас, а думаю зокрема про українців католиків, на рух духовної обнови, на звернення до джерел нашого християнства, на відсвіження традиційними і первісно справжніми е л е м ентами християнського духа. Зокрема в наш час, коли „праведний муж" Иосиф своїм життям, вченням і прикладом вказав нам шлях тієї віднови та й віднайдення втраченого змісту в житті нашої Церкви.

Хасиди в Бруклині спиняють на вулиці жидів і намагаються їх переконати у вартості свого релігійного світогляду, а то й приєднати до громади, яка „провадить своє життя на традиційному юдаїзмі"

І в нас є свої, у найкращому розумінні, хасиди. Існує рух традиційного українського християнства, рух плекання обряду і українських вартостей та традицій (не на словах, але на ділі). Вже по кількох парафіях не лише святкують формально і для „показухи" традиційні свята та відновлено звичаї (храмові празники, Водосвяття, традиційні свячення пасок), але й глибоко осмислюється зміст обряду і нашої релігійної духовости. Подекуди постали братства і сестрицтва, включаються миряни у живу парафіяльну громаду не лише як платники датків, а також як гідні і відповідальні члени „царського священства". Український, тобто традиційний характер і зміст Церкви не лише демонструється, але послідовно здійснюється в щоденному житті церковної громади, у вихованні молоді. Особливо ініціятори і послідовники цього руху збагнули небезпеки потурання латинщенню обряду, асиміляції і взагалі індиферентизму в церковних справах з боку священиків і багатьох вірних. Для них „помісність" не порожнє гасло, але глибока дійсність, яку треба виповнювати самим щоденним змістом в парафії, епархії, а там і в цілій Церкві.

Що мали б зробити українські послідовники церковних традицій та руху релігійної віднови? Можна б й індивідуально ловити кожного зустрічного одновіря за рукав і переконувати, який правильний шлях українського християнства чи навіть українського католицизму. Це іноді важко, а може ми ще не доросли до такої хасидської м е н тальности прозелітизму. Але ж кожен з нас, хто хоч трохи відкритий на ці справи та усвідомлює собі часто безвихіддя і безперспективність нашого дотеперішнього рутинованого католицизму, безкритично взорованого на прикладі у сусідів, повинен відкрити свої очі і вуха. Нехай вони бачать і чують. Є ж бо альтернатива до витвореного в нас досі безбарвного і беззмістового обряду, є альтернатива на асиміляцію і зростаючі мішані подружжя, для яких згодом з легкої руки жертвується український характер своєї Церкви.

Подивіться на тих кілька

(Закінчення на стор. 3-ій)

З НАШИХ БУДНІВ

Перспективи

Американці, спеціялісти від статистики, обрахували на своїх комп'ютерах, що під сучасну пору ціла американська нація, тобто все населення ЗСА, включно з українськими „етніками", важить три і пів мільйона тони, з чого один круглий мільйон, це наше, за перепрошенням, сало, або так званий „фет". Уявляєте собі, шановні читачі, таку гору сала?.. Це вже не гора, а ціла „Салогора"!

А під час міжнародної конференції для боротьби з голодом, скликаної з ініціятиви Об'єднаних Націй в Римі наприкінці 1974-го року, статистики обрахували, що в нинішню пору голодує в світі 500 мільйонів людей, з чого 40 відсотків, — це малі діти... Рівно в двотисячному році буде на земній кулі 2 або й 3 більйони голодних, а тоді, — як сказав один радіокоментатор,— голодні зачнуть жерти ситих! А зачнуть пир з тієї фантастичної „гори сала", котра, звичайно, до 2000-го року, теж пропорційно „прибуде на вазі", — півроку!

Отже, — бережіться ситі і пересичені! — остерігають різні гуманітарні комітети й комісії. Через чверть сторіччя буде вам капличка, якщо не допоможете вже тепер сьогодні, голодуючому братові - людині, — білому, чорному чи оливковому.

В цьому місці, розуміється, очі всіх гуманістів і доброчинців спрямовані в першу черги на Дядька Сема. „Давай, Дядьку Семе, потряси кишенею, якщо собі не бажаєш, щоб з тебе зробили біфстейк"!.. А рядовий американець, що задихається від інфляції, не згадуючи про рецесію, ставить цілком слушне, формальне запитання:

— А чому тільки ми, американці, мусимо давати?.. Чому не потрясуть набитою кишенею арабські країни, продуценти нафти, що заробили, як пишуть газети, лише в минулому році 60 більйонів долярів на гандлю і шварцгандлю „чорним золотом"?

В цьому місці, розуміється рядовий американець має рацію, та лише частинну. Бо в арабських шейків - більйонерів теж колосальні витрати на гареми, на позолочені „Каделяки", на гуда - палаци серед пустині, а, врешті, на бомби і динаміт для терористів і авантюристів всіх країн.

І так кожний має свої проблеми і свою статистику...

І свої перспективи.

І К Е Р

Д-р Богдан Стебельський

УКРАЇНСЬКА КУЛЬТУРА — ДЖЕРЕЛО САМОБУТНОСТИ І СВІТОГЛЯДУ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

(8)

Національна самобутність починається від самопошани і пізнання себе самого як народу, від усунення комплексу меншевартости. Цей комплекс уступить лише тоді з нашого життя суспільного, як кожна одиниця зрозуміє, що бути українцем є так сами гарно, як бути шкотом, як бути французом чи англосаксом. Вистане тільки вивчити ідеали народу, для яких він жив та живе, зміст та форми його культури, щоб перебрати місію народу, яка мусить жити не лише в його геніях, але й у всіх істотах національної субстанції всюди, де вона існує. Лиш тоді людина може розвинути не лише пошану до себе самої, але й любов до всього рідного, до своєї нації, яку розвинув Валентин Мороз і яка дає йому силу стати на найважчу пробу між життям і смертю. Що ж диктує Морозові відкинути спокійне життя, кар'єру і все матеріяльне добро, яке можна досягти за погодження з дійсністю?

Поставу Мороза до життя і його дійсности диктує його свідомість, що „Нація — найсвятіше! Нація — це синтеза усього духового, чим володіє людина"! А любов і пізнання правди своєї нації велить йому казати дальші його тези: „. . . Я знаю, що всі люди рівні. Це говорить мій розум. І разом з тим я знаю,що мій народ особливий ,найкращий. Мій народ — окраса землі. Мій народ — стріла з Божого лука. Так промовляє моє серце. Нерозумно зводити голос розуму і серця до одного знаменника. Голос розуму необхідний. Але людина, в якої розум загриз серце — це шкаралупа без ядра. Розумова вищість далеко не завжди свідчить про духову вищість".

А коли нація за Валентином Морозом — це синтеза усього духового, чим володіє людина, то культура нації — найдосконаліший образ народу, в якому кожна індивідуальність — частинка нації — бачить себе і свою мету.

Перед українцями в країнах діяспори є першочергове завдання не лише для охорони від асиміляції, але й для ревіндикації втрачених українських душ, для включення їх у повноякісне життя. Дорогою до цієї мети є вивчення власної культури, практичне примінення їх в життя.

Висока освіта, вивчення культури власного народу не є рівнозначним з високою освітою взагалі, а зокрема з вузькою професійною освітою. Є багато освічених людей, що, напоєні виключно чужою освітою — „чужою правдою", не знають „своєї правди", відчувають до неї погорду. Особливо, коли „свою правду" знають з чужої ,або ворожої школи.

Українці в діяспорі, подібно як українці на Батьківщині — в Україні — загрожені українською псевдокультурою. Псевдокультурою називаємо московську підмінку української культури, яку виконують українські діячі культури під диктатом і за рецептою московських диригентів у справах культури. Ці останні не лише кермують послушними їм сервілістами, але рівночасно дбають, щоб нескорені, які творять справжню українську культуру, як Ігор Калинець, Василь Стус, Валентин Мороз і десятки інших, опинилися в тюрмах і концентраційних таборах, або, як Алла Горська, несподівано згинули. Дбають вони про те, щоб кожен паросток справжньої української культури був негайно і своєчасно стятий.

Яка мета ліквідувати українську справжню культуру і заступати її підмінкою? Відповідь проста: Комуністична партія Сов. Союзу винесла постанову „злиття націй" і творення одного „совєтського народу" на базі російської мови і культури. Змагаючи до цієї мети, цілий державний апарат імперії та її філіялів „національних республік" і „автономних областей" реалізує плян зближення народів СССР. Російська культура у всіх її виявах сучасного і минулого є моделем, до якого прямують, чи є зобов'язані прямувати, творчі сили культур усіх неросійських народів імперії. Імітація російської культури, або підмінка української — це найгрізніший засіб ліквідації української культури через постійне засмічування її елементами російської культури і наближування до російської.

Українці в країнах діяспори є у подвійній небезпеці асиміляційних ерозій. Здавалося б природним явищем, що оборона української спільноти від асиміляції до панівних національних спільнот в країнах поселення повинна спиратись на допомогу країни походження — України. Кожна незалежна країна-батьківщина еміґрантів — старається втримувати допоміжний контакт, щоб процес денаціоналізації своїх земляків припинити. Даючи їм культурну поживу, продовжує їхнє національне існування поза межами Батьківщини .

У випадку української спільноти питання зв'язків з Україною є складне, бо йдеться про культурні зв'язки. Від кого черпати поживу? Звичайно, відповідь буде — від українського народу. А тепер питання: чи УССР — держава українського народу? Чи це уряд, що працює для українського народу, для самобутности його культури (мови, науки і мистецтва), чи це експозитура-філіял імперії московських окупантів в Україні, прикритих під назвою С С С Р, що п р а ц ює над культурною нівеляцією народів національних республік, змагає до мовного і культурного наближення до московської мови та культури, змагає до злиття націй в московському морі?

Знаючи, що офіційна культура в Україні — це ніяка оригінальна культура, а тільки підмінка, імітація московської, наше черпання культури з України мусить бути обережне, науково-фахове. Ми мусимо черпати з джерел української культури, з оригінальних її пам'яток, а коли народної, то прямо від народу, а не від його посередників.

Як на цих посередників дивиться українець на Батьківщині, один з представників оригінальної української культури, Москвою не підміненої, Григор Чубай, бачимо із цього його образу: „. . . всі житла і храми наші в долині, он на горі дракон сидить і дивиться в долину, а то починає малювати гуцульські писанки, щоб у долині повірили, що дракон той тутешній. Взявся і цього разу він малювати . . . вибігли ми до воріт, щоб на писанки ті поглянути, а на кожній писанці тюрма намальована".

Символічна картина поета говорить сильніше за найкращу арґументацію. Їх мільйони і тут немає місця їх цитувати.

В цій ситуації українці в країнах поселення діяспори мусять, рахуючи на власні сили, розбудовувати культурне рідне повітря, яке не лише продовжувало б їх існування, але допомогло б зберегти справжню українську культуру, ліквідовану в Україні, до тієї хвилини, коли можна буде розвивати її самобутні форми вільно в Україні.

Перед нами відкривається образ наших завдань, до яких спільнота повинна готуватись і діяти.

Перше, що зберігало і буде зберігати нашу спільноту в своїй самобутності культури — духового життя — є Церква. Саме тому в Україні її ліквідовано, а з нею найкращі наші культурні досягнення. Про ролю Церкви в житті народу каже Мороз: „. . . Мусимо зрозуміти нарешті: боротьба з Церквою означає боротьбу з культурою. Скільки разів рятувала націю сама Церква?.. Інстинкт підказував людям, що Церква . . . єдиний спосіб духового самозбереження, єдина можливість не стати робочою худобою . . ."

(Продовження буде)

Фундація ім. кн. Святослава Завойовника в Австралії плянує допомогу у виданні історії Запорізької Січі

Гаймаркет, Австралія. — У своєму обіжному листі з грудня 1974 року Фундація ім. кн. Святослава Завойовника звертає увагу українського громадянства на те, що у 1975 році припадає 200-та трагічна річниця зруйнування, з наказу російської цариці Катерини II, Запорізької Січі, одночасно повідомляючи, що Рада опікунів Фундації постановила дати потрібну фінансову підтримку для опублікування англійською мовою монографії „Історії Запоріжжя і українського козацтва".

Фундація ім. кн. Святослава Завойовника була заснована в Австралії в 1972 році, коли відзначувано 1000-річчя з часу смерти князя Святослава Завойовника. Ініціяторами Фундації були Чеслав Міщук і Теодор Возняк, які тепер є членами Ради опікунів Фундації, до якої ще входять: мґр І. Денис, Л. Пилипенко, П. Середяк, М. Соболевський, д-р Б. Темник, д-р П. Харів, І. Шиголя і М. Щербяк. Фундація має членів-опікунів, які вплатили по 1000 австр. долярів та членів-добродіїв, які вплатили не менше як 100 австр. дол. до Фундації. Згідно з обіжним листом, список загального числа жертводавців на Фундацію перейшов 700 осіб. Фундація має виключно філянтропійний характер і ставить собі за мету „в міру своїх можливостей допомагати всім українським і неукраїнським академічним інституціям, видавництвам і поодиноким авторам публікувати цінні видання з україніки... Засоби Фундації — добровільні пожертви людей доброї волі з усієї української діяспори, а також чужинців — щирих приятелів відновлення суверенної української держави. Зібрані гроші — недоторканий капітал Фундації — пам-ятника, а лише відсотки і дивіденди від нього будуть призначуватися на вищезгадані цілі". Серед членів Фундації вже є не тільки українці з Австралії, але з ЗСА, Канади і европейських країн.

Адреса фундації: The Svyatoslav Fundation (Sydney), P. O. Box K322, Haymarket, N. S. W. 2000, Australia.

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

українських громад і парафій, де є звернення до традицій, де туга за втраченим викликує відродження свого рідного, збагніть їх активність і наставлення, а в тому й загальний зріст духовного життя, жертвенности та безкорисної праці для своєї Церкви і народу.

Тих оаз духовної віднови в Українській Католицькій Церкві ще не багато. Але вони цілком певно є. Ознайомiться з парафією св. Володимира й Ольги в Чикаґо та її молодшою посестрою Святопокровською парафією в Клівленді. Є ще й інші, які вже виразно стають на цей шлях, а інші ще вагаються. Їх приклад варто наслідувати. Чим скоріше це зробимо, тим краще це буде для нас усіх. І тим менше буде „заблуканих синів і дочок України" на далеких шляхах розсіяння.

Василь Маркусь

Чикаґо, Ілл.

У Філядельфії вшановано Архипастирську дію Їх Блаженства Патріярха Йосифа І

Філядельфія, (О. Л-ий) — Заходами місцевого Відділу Т-ва за Патріярхальний Устрій Помісної Української Церкви філядельфійська громада урочисто відзначила в днях 7 і 8-го грудня 1974 р. під кличем „У синівській відданості Патріярхові" 35-річчя Єпископських Свячень та 30-річчя вступлення на Митрополичий Престіл Первоієрарха Помісної Української Католицької Церкви Його Блаженства Верховного Архиєпископа й Кардинала Й. Сліпого, Патріярха Йосифа І. Торжественна св. Літургія та Ювілейний вечір - концерт, що складалися на програму цих дводенних святкувань, проходили під головним моттом „Від Єпископа до Патріярха".

У Ювілейному вечорі в пошану Блаженнішого Кир Йосифа І в суботу, 7-го грудня 1974 р. у просторій залі дівочої середньої школи взяло участь декілька священиків та коло сімсот мирян, в тому багато молоді.

Надавало особливого значення та поваги цьому святові мистецьке оформлення сцени великим (4 на 8 стіп) образом Блаженнішого Кир Йосифа І., у маєстатичній позі з відомою нам усім легкою усмішкою та теплим глибокодумливим батьківським поглядом, на удекорованому килимами й вишивками п'єдесталі з великими написами золотими буквами: — Від Єпископа 1939 — до Патріярха — 1974. Образ і напис виконав молодий артист Роман Крочок з Пасейку, Н. Дж.

Програму ювілейного вечора відкрив голова філядельфійського Відділу Т-ва за Патріярхат інж. Володимир Медуха, який також відчитав листа Блаженнішого Первоієрарха ПУКЦеркви з Архиєрейським Благословенням за переслані Йому Управою Товариства ювілейні побажання й молитви та щедру грошову пожертву.

Головний промовець проф. д-р Григор Лужницький увів торжественний настрій і святочну повагу свята, базованим на історичних фактах святочним словом, в якому він, насвітлюючи добу Слуги Божого Андрея Шептицького, в якій Великий Митрополит передав керму й опіку над Українською Католицькою Церквою Блаженнішому Кир Йосифові Сліпому, подав аналізу найзажливіших подій із життя, мучеництва та благословенної діяльности Блаженнішого Кир Йосифа І. для добра Української Церкви і Народу.

З черги голова Крайової Управи Т-ва за Патріярхальний Устрій ПУКЦеркви у ЗСА д-р Мирослав Навроцький відчитав листа до Управи Т-ва, в якому Блаженніший Первоієрарх Помісної Української Католицької Церкви за власноручним підписом „Йосиф Патріярх" подає до відома української спільноти в ЗСА, що вдодатку до існуючої уже Філії Українського Католицького Університету в Чикаґо, засновано другу Філію цього ж УКУніверситету з осідком у столиці ЗСА — Вашинґтоні. Цю вістку історичного значення учасники свята прийняли ентузіястичними оплесками.

Виконавці високоартістної мистецької програми Концерту склали „Дар любови" нашому Патріярхові, виступаючи даром і не побираючи оплати. Два широковідомі найкращі філядельфійські хори, з цих мішаний хор „Кобзар" під диригентурою композитора д-ра Антона Рудницького при фортепіяновому акомпаніяменті Роксоляни Гарасимович, і чоловічий хор „Прометей" під орудою диригента Михайла Длябоги, при акомпаньяменті студентки Галі Мазурок по-мистецьки виконали, відповідно

Підібрані пісні. Монтаж пера маестра Йосипа Гірняка п. з. „Хресна дорога Блаженнішого Кир Йосифа І." відчитав у заступстві, перешкодженого хворобою автора, артист Володимир Шашаровський, а на жаль, також через хворобу, відпала рецитація літературного монтажу „В пошану Патріярхові", що мала виконати студентка Наталка Турченюк. Привіт і вислови синівської любови і відданости Блаженнішому Патріярхові Йосифові І. відчитав від імени зібраної на святі громади заступник голови Відділу Т-ва за Патріярхат інж. Роман Левицький, що присутні однодушно виявили повстанням з місць та довготривалими ентузіястичними оплесками.

Провідна ідея „Від Єпископа до Патріярха" повністю знаменувала церковні Богослуження в церкві Христа Царя в намірені Блаженнішого Патріярха Йосифа І. Торжественну св. Літургію відслужив духовний опікун Т-ва „Обнова" о. докторант Мартин Канаван у співслуженні о. пароха Василя Головінського та о. Станислава Даша при вщерть виповненій церкві вірними, а в тому численною молоддю Пласту і СУМА, які враз із комбатантами, церковним сестрицтвом і представниками 193-го Відділу СУК „Провидіння" взяли участь з прапорами. Співав молодечий хор церковного Братства ім. св. Андрія під орудою Євгена Фаріона.

О. докторант Мартин Канаван виголосив, побудовану на засадах канонічної філософії, проповідь про творче життя і діла Патріярха Йосифа І., а о. парох В. Головінський на закінчення своєї ентузіястичної проповіді провів спеціяльну укладену ним молитву в намірені Блаженнішого Кир Йосифа І., Первоієрарха і Патріярха Помісної Української Католицької Церкви. І в його намірені на інтонацію своїх душпастирів понеслось з уст численних вірних щире і сильне в єдності мирян і їх душпастирів і синівській відданості Українському Патріярхаві „Многая, Многая літа!".

Олександер Луцький

ЗВЕРНЕННЯ ОМУА

Високодостойний(а) Пане(і).

Українські мистці - образотворці які опинилися поза Батьківщиною у різних країнах світу, часто серед несприятливих обставин наполегливо продовжують свою творчу працю.

В останніх декадах українське мистецьке життя зазнало чимало значних змін. Багато мистців старшого покоління відійшло і далі відходить у вічність, а на овиді появляється молодше покоління образотворців, з новим знанням і з новими ідеями.

Є цілком реальні побоювання, що чимало творів з того дорібку — разом з іменами декого з наших мистців — може затратитися в чужих просторах і в сутінках майбутнього часу. Новітня історія українського мистецького життя позначується подібними випадками. На жаль — над тією трагічною можливістю ніхто з провідних чинників української спільноти поза Батьківщиною не застановляється.

В тій ситуації заходить така конечність, що самі мистці мусять здобуватися на зусилля, щоб гідно відзначити і забезпечити свою творчу працю і своє мистецьке ім'я для майбутности. Найкращим засобом такого збереження може бути тільки старанно заплянована та добре технічно оформлена книга, з короткими інформаціями про кожного мистця - учасника, разом з добре виконаними репродукціями його творів.

Для зреалізування пляну видання такої книги Головна Управа Об'єднання Мистців Українців в Америці покликала до життя Редакційну Колеґію, що опрацьовує вже деякі частини книги та збирає дальші матеріяли до неї. Для книги прийнято наступну назву: „Творчість українських мистців поза Батьківщиною".

Редакційна Колеґія звертається до Вас, співавтора українського культурно-мистецького дорібку поза Батьківщиною, з запрошенням взяти участь у творенні заплянованої книги. З огляду на обмежений час, призначений на зголошення (до 1-го квітня 1975 року), просимо надіслати Вашу відповідь в найкоротшому часі. Відповідь і запити прохаємо надсилати на адресу:
Ukrainian Art Digest, 1022 North Lawrence Street Philadelphia, Pa. 19123.

Ялинка для українських дітей в Україні

Сиракюзи, Н. Й. (мкб) — Від 9 до 26 грудня ОЖ ОЧСУ під керівництвом Марії Карпишин, влаштувало в „Мерчент Банку", в центральній частині міста Сиракюз традиційну Ялинку, присвячену українським дітям в поневоленій Україні. Ялинку прикрашено вишиваними ангелами, а перед нею був приміщений святковий стіл. На вишиваній скатерці покладено вишивану порцеляну і колач. По обидвох боках ялинки знаходилася виставка українських мистецьких творів, гуцульських інкрустованих свічників та касет.

Вишивані подушки прикрашували софи, а поруч них стояв манекін вбраний у вишиваний буковинський стрій, як також розміщено декілька картин відомих українських малярів. Перед ялинкою і на столі лежали летючки в англійській мові, в яких згадувано дітей Шухевичів, Морозів, Калинців та інших заарештованих культурних діячів нескореної України. Виступ сумівської молоді, яка перед ялинкою колядувала українські колядки, передавали місцеві телевізійні станції, а недільне видання газети „Геральд Амерікен" вмістив довший ілюстрований допис про цю Різдвяну Ялинку, влаштовану зусиллями ОЖ ОЧСУ в Сиракюзах.

Згадка про гарну людину

Рік тому помер у Мельбурні Австралія, на 66-му році життя, Ярослав Булка, інженер-хемік, член управ багатьох українських організацій. От і все, що ми читали тоді в посмертних оповістках, чи зрештою — в Америці живучи — зовсім не читали. Він відійшов так, як жив і колись працював, скромно й непомітно.

А все таки було б шкода, якщо б ми нічого не знали про життя тієї вартісної людини, яка сповняла кожний громадський обов'язок без думки про нагороду, одного з тих, які створили наш найуспішніший еміграційний феномен — українську громаду в Австралії.

Покійний за професією інженер, але ж його зацікавлення ніяк не обмежувалися до власної професії чи заробітку. Він працював усюди там, де потрібно людей до праці, — в Українській Громаді й Союзі Українських Організацій Австралії, в НТШ й Центральній Шкільній Раді в СУМ-і й Пласті. Він написав сотні дописів до українських газет і журналів в Австралії й за морем, сховавшися за скромним криптонімом „Мелькор" (Мельбурнський кореспондент"). Але понад усе він турбувався долею нашої молоді. Дивно було бачити того, немолодого вже, чоловіка, завжди оточеного юнаками й дітьми — як виховника в сумівських і пластових таборах, організатора й керівника танкових ансамблів і шкіл (між іншим, із його школи вийшли славні тепер у світі танцюристи — „Кубанські Козаки"). Він виступав разом із його молодими учнями на сотнях імпрез, перед українською, австралійською й міжнародною (під час мельбурнської Олімпіяди й під час Евхаристійного Конгресу) публікою. Він збирав незлічені похвали й оплески, — не собі, а українському мистецтву.

Здається він був незнищимий. Він начебто, й не старівся. І коли його на останній професійній роботі в Тасманській глуші постигла важка й безвихідна недуга, то це було несподіваним ударом не лише для нього й сім'ї його, ай для всієї української зромади Австралії.

Згадаймо ж і ми його в роковини смерти, ми, що жили далеко й може не чули про нього, але які знаємо й цінимо наш найбільший національний скарб — душу ідейного трудівника, який віддає батьківщині, за словами Рильського „усю повноцінність життя, або смерть".

О. П.

ВІК ДИТИНИ МІЖ 3 І 5 РОКОМ ЖИТТЯ — ЦЕ ЧАС, КОЛИ ДИТИНА ДІСТАЄ ВСЕ, ЧИМ ВОНА БУДЕ В ДОРОСЛОМУ ВІЦІ. ЦЕЙ ЧАС ТРИВАЄ ДУЖЕ КОРОТКО — НЕ ПРОГАЙНУЙТЕ ЙОГО ДЛЯ ДОБРА ВАШОЇ РІДНОЇ ДИТИНИ!

Сенатор Таркі Ломбарді був на Вишиваних Вечерницях ОЖ ОЧСУ в Сиракюзах

Сиракюзи, Н. Й. (мкб) — Шості вишивані вечорниці О ЖОЧСУ відбулися в залі Українського Народного Дому з численною участю українського громадянства Сиракюз та околиці.

Промотором вишиваних вечорниць була голова Відділу ОЖ ОЧСУ Марія Карпишин, яка від багатьох років займається українським вишиваним мистецтвом і яка посідає унікальну цього роду збірку українських вишивок різних варіянтів та видів з усіх земель України. Пані Карпишин кожного року кількакратно влаштовує виставки українського народного мистецтва в приміщеннях сиракюзьких банків, бібліотек „стейтового Ярмарку та Фестивалі націй, про що широко і з признанням звітує американська преса.

Цього року вишивані вечорниці Об'єднання Жінок Оборони Чотирьох Свобід України (ОЖ ОЧСУ) відвідав відомий нюйоркський стейтовий сенатор Таркі Ломбарді з дружиною Маріяною. На вечорницях його привітали українською та англійською мовами проф. Мотря К. Богатюк, аранжер вечорниць та інж. Орест Грицик „голова Осередку СУМА, згадуючи про переслідування Москвою українських культурних діячів. Опісля промовив сен. Ломбарді, запевняючи українську громаду про свою готовість дати повну підтримку та допомогу в таких акціях.

Довший допис про цю заяву сен. Ломбарді появився в місцевій газеті „Геральд Амерікен", де згадано про акції українців у Вільному світі в обороні Валентина Мороза та інших. Цією успішною зустріччю зайнявся Зенон Карпишин. Треба відзначити, що дружина сенатора пані Маріянна Ломбарді з цієї нагоди склала 20.00 дол. на цілі суспільної опіки ОЖ ОЧСУ на допомогу українських політичним в'язням в Україні.

Жюрі, яке складалося виключно з членок молодечої секції ОЖ ОЧСУ, і куди входили пані: Г. Грицик, О. Гусак, Л. Жмур, С. Карпишин, М. Шоробура і К. Шпічка, признало нагороди за найкращі вишивані сукні, верхні сорочки та краватки. Буфетом займалися членки ОЖ ОЧСУ.

ХАРЧОВИЙ ГОЛОД

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ненні харчової кризи. Представник совєтської делегації Ніколай Родіонов заатакував ненауковість теорії, що спричинником харчової кризи є надмірний приріст населення. Тієї самої думки були деякі представники Південної Америки, які сказали дослівно, що ця теорія є мітом, яку придумали багаті народи для експлуатації бідних. Знову представник Індії та Етіопії намагалися применшити харчові кризи в їх державах, пояснюючи, що населення тих країн не голодне, а недоживлене. Більшість делегатів проте була згідна в тому, що єдина Північна Америка має змогу і може розв'язати харчову кризу в світі своєю харчовою допомогою.

На цю тему появилася цікава стаття в Ню Йорк Таймсі" з 5 січня ц. р., в якій зображено багаті народи, що пливуть в рятунковім човні, до якого стараються дістатись бідні народи. Дехто з тих народів може в човен дістатися, але не всі, бо він під великим тягарем може потонути.

Ділимося сумною вісткою
з Ріднею, Приятелями і Знайомими,
що в п'ятницю, 10-го січня 1975 р., несподівано,
відійшов у Вічність на 73-му році життя,
наш Найдорожчий БАТЬКО і ДІДУСЬ

бл. п.
ІВАН ДОЦЯК

ПАНАХИДА буде відслужена в п'ятницю, 17-го січня 1975 р. в год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Brennena при 858 N. 22nd Street, Філядельфія, Па.

ПОХОРОН в суботу, 18-го січня 1975 р. в год. 8:30 ранку з цього ж похоронного заведення до української католицької церкви св. о. Миколая при 24-ій і Попляр вул. у Філядельфії, Па., а опісля на українське католицьке кладовище у Факс Чейсі.

Горем прибиті:

БОГДАН — син з Родиною
МАРІЯ БРИНДЗЕН — дочка з Родиною і Внуками
Близча і дальша Родина

З глибоким, безмежним жалем повідомляємо,
Родину, Приятелів і Односельчан,
що в четвер, 16-го січня 1975 р. упокоїлась в Бозі,
наша Найдорожча МАМА і СЕСТРА

бл. п.
МАРІЯ БУРИН МАЗЕПА

уроджена 1884 р. в с. Денисів, Тернопільщина

ПАНАХИДА за упокій душі Покійної відправиться в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку, в п'ятницю, 17-го січня 1975 р., о год. 7:30 вечора.

ПОХОРОН відбудеться в суботу, 18-го січня 1975 р. о год. 10-ій ранку на український православний цвинтар св. Андрея в Баунд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:

син — ЗЕНОВІЙ з Родиною в Україні
сестри: ТЕКЛЯ КОСІК з чоловіком ВАСИЛЕМ
ЗОФІЯ з Родиною в Канаді
та близча і дальша Родина

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого ЧОЛОВІКА, БАТЬКА і ДІДУНЯ

сл. п.
ВОЛОДИМИРА ДАРМОХВАЛА

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ і ПАРАСТАС

в суботу, 25-го січня 1975 р., о год. 7-ій веч.
в церкві св. Юра при 7-ій вул. в Ню Йорку

Просять про молитви за спокій душі Спочилого —

ДРУЖИНА, ДІТИ і РОДИНА

Замість квітів на могилу Незабутньої
бл. п. МАРІЇ з БОЖЕМСЬКИХ РУЩИЦЬКОЇ
складають 20.00 долярів
на Санітарно-Харитативну Службу у Мюнхені
Інж. Роман і Нуся КРОХМАЛЮКИ

Замість квітів на могилу
бл. п. РОМАНА КОЧЕРЖУКА
складаємо 15.00 долярів
на сироти по бувших воєках І УД УНА.
Володимир і Марія ЛЕВИЦЬКІ

Вінок на могилу
бл. п. д-ра ВІКТОРА ПАЦЛАВСЬКОГО
складають на Фонд Патріярхальної Установи
суму 100.00 долярів
Д-р Климентій та Ольга Стефанія РОГОЗИНСЬКІ

СУМА в Сиракюзах пікетував совєтську гокейну команду „Крила"

Сиракюзи, Н. Й. (мкб). — В середу 2-го січня совєтська гокейна команда „Крила" грала з сиракюзькою командою „Іґлс" (Орли) в залі „Вор Меморіял".

З цієї нагоди сумівці А. Богатюк, М. Вугай, В. Бобецький, Н. Вовк, Л. Грицик, С. Дуник, М. Зарічна, С. Ґоджак, М. Луцак, І. Мазурек, М. Нова, Г. Перла, О. Руцька і С. Тимків з головою місцевого Осередку СУМА інж. Орестом Грициком та члени ООЧСУ Є. Машталір, Г. Мазурек та П. Ткач з головою Миколою Ґоджаком, в морозний вечір, перед входами до залі роздали декілька тисяч летючок.

В летючках було сказано, що спортовими виступами у вільному світі Москва намагається відвернути увагу американської публічної опінії від жорстоких переслідувань українських культурних діячів. Згадано також про штучний голод в Україні та про переслідуваних українських інтелектуалів, а зокрема В. Мороза та Л. Плюща, зазначуючи при тому, що Гарвардський університет запросив В. Мороза на викладача історії.

Сиракюзька газета „Пост Стендерд" та три, телевізійні станції та радіо звітували про цей протест сумівської молоді ,як також і інтерв'ю з головою Осередку СУМА. Треба також пригадати, що минулого року члени Українського Визвольного Фронту пікетували також виступи Красноярського Сибірського Танцювального Ансамблю в Сиракюзах, який, як і гокейна команда „Крил", був частиною совєтської пропаґандивної машини. Одночасно з сумівцями пікетувала також і жидівська група.

Від Наукового Фонду УААУП

Незвичайно багато студентів вибирає ділянки студій після яких дуже тяжко, а то й неможливо дістати працю. Наприклад, незвичайно багато студентів вибирає фах учительок, хоча багато з них праці у тій ділянці ніколи не дістане. Багато з них теж не знає, як вибрати коледж чи університет, з яких вони могли б найбільше скористати. Поради на ті теми можна знайти у брошурі проф. М. Мельника „What and where to Study".

Брошура має теж інформації про студії медицини закордоном, про платні професорів, та висліди іспитів ЕсЕйТі та ЕйСіТі. Ті інформації пересічному студентові не легко дістати навіть у дорадників із середніх шкіл. Щоб дістати брошуру просимо вислати до себе заадресований 9 на 12 інчів коверт із значком на 24 центи і 25 центів на кошти висилки до: Research Endowment of UAAUP, P. O Box 491 Kent, Ooio 44240.

Панель „Враження з України"

Український Народний Дім в Ню Гейвені, влаштував у суботу 7-го грудня м. р. панель на тему „Враження з України" та висвітлення фільму з України.

Програму відкрила і представила 3-ох панелістів культурно - освітня референтка УНД Рома Лаврович.

Панеліст інж. Павло Черепаха висвітлила фільм із своєї подорожі по Україні, пояснюючи поодинокі частини фільму та згадуючи рідні сторони.

Юрій Добчанський абсольвент „Рідної Школи" при церкві св. Михаїла і студент Голі Крос коледжу, розказав про свої пригоди по Україні.

Юрко Хома, який закінчив Вищий торговельний Інститут у Львові висказав свої переживання, котрі зазнав, бо народився і виріс в Україні, приїхавши до ЗСА два роки тому. Його щирі слова зворушили багатьох.

Після виступу 3-ох панелістів розвинулася дискусія в якій забирали голос численні присутні. Голова УНДому Б. Антонишин погратулював панелістам та подякував присутнім, що причинилися до панелю.

Відтак відбулося вручення стипендій студентам. Голова зазначив, „що це тільки початок" та сподівається що за прикладом УНД наступні підуть організації Нюгейвенської громади.

Студенти отримали по $ 100.00 стипендії: Ляриса Садівська, Єйльський університет, Рома Маслянка — Квіннепяк Кал., Тарас Романюк — Квіннепяк Кол., Галя Висовська — Єйлський університет, Дарка Посполита — Нюгейвенський університет, Іван Гузик — Єйльський університет, Оксана Мандич Нюгейвенський університет, Галя Висовська передала свою стипендію своїй шкільній товаришці Л. Садівській. За перекускою, приготованою панями, дискутовано до пізньої ночі.

Люба Гіна
Прес. Референтка УНДому

Захворів лідер французьких комуністів

Париж. — Тут несподівано захворів генеральний секретар французької комуністичної партії Жорж Марше, з яким трапився сердечний припадок 15 січня, небавом після зареєстрування для телебачення його виступу, спрямованого проти лідера французьких соціялістів Міттерана. ЦК компартії відбула нагле засідання, щоб намітити пляни діяльности у випадку затяжної хвороби. Дехто сподіється, що Марше мусітиме тепер відійти від активної політичної діяльности.

ТАРЗАН, Ч. 7239. Приятелі розмовляють

Виглядає, що маємо малу проблему з дітьми, Тарзане!

Бачу, що вони дуже заприязнилися... мають так багато спільного, Петре!

Жаль мені Іта! Я до цього часу ще не знаю чи він має родину — І досі не мав часу дізнатися...

Так дуже нагадує мені моє власне дитинство — Не знаєш про своє походження, хто твої батьки — Це може мати серйозний вплив на майбутній характер людини!

Не знаю про твоє походження, приятелю, але яке би воно не було, то з тебе вийшли люди.